

Arrest

nr. 327 027 van 21 mei 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X / XI)
2. X (RvV X / XI)
beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd worden door hun ouders X en X, op 16 december 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoekster), twee minderjarige zussen, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 26 augustus 2022, samen met hun ouders. Op 29 augustus 2022 verzoeken de ouders van verzoeksters om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed worden ook in naam van verzoeksters, als vergezellende minderjarigen, te zijn ingediend. Op 13 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeksters' ouders tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 december 2023 wordt het door verzoeksters' ouders tegen deze beslissingen ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 298 399. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 5 januari 2024 dienen verzoeksters zelf, als begeleide minderjarigen, elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2024 neemt de commissaris-generaal, ten aanzien van verzoeksters, een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoeksters aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Uit je administratief dossier blijkt dat je op 16/08/2013 bent geboren in Otaci, dat je Roma bent en dat je de Moldavische nationaliteit hebt.

Midden 2018 beslisten je ouders M. J. (x.xxx.xxx) en B. D. (x.xxx.xxx) om Moldavië samen jou en je drie zussen te verlaten. Zij dienden vervolgens een verzoek in tot internationale bescherming in Duitsland als in Frankrijk waarna zij hetzelfde deden in België op 29/08/2022 waarvan op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 vermoed wordt dat het ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 13/06/2023. Je ouders gingen tegen die beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 11/12/2023 hun beroep verwierp in hun arrestnummer 298399. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 05/01/2024 dienden je ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in.

In dat kader verklaarde jij dat je dreigde uitgethuwelijkt tot worden aan een voor jou onbekende man indien je naar Moldavië zou moeten terugkeren. Je moeder had je hierover ingelicht toen je ongeveer zes jaar oud maar meer kon jij je daaromtrent niet herinneren. Twee jaar later zouden jullie vervolgens uit Moldavië vertrekken, maar die man zou nog steeds op jou aan het wachten zijn in Moldavië om met jou te kunnen trouwen.

Ter staving van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: een Russisch nieuwsartikel van 2018 over kindhuwelijken binnen de Roma-gemeenschap en een rapport van het OMCT, over het geweld tegen meisjes in Moldavië, die in 2002 werd ingediend bij het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Je advocaat was voorts aanwezig bij het persoonlijk onderhoud en kreeg de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming eveneens rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratief dossier op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 29/08/2022 - namelijk dat zij vrezen dat hun kinderen zouden worden uitgehuwelijkt indien zij naar Moldavië zouden moeten terugkeren - waarvoor de beslissing nu definitief is.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen noch elementen aanhaalt die een ander licht werpen op de beslissing die in het dossier van jouw ouders werd genomen..

De documenten die je ter staving neerlegde veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zo tonen het Russisch artikel en het OMCT-rapport geenszins aan dat je in een situatie terecht komt waarbij uithuwelijk onoverkomelijk is en kom je zelf in de betreffende artikels niet voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Uit je administratief dossier blijkt dat je op 22/02/2017 bent geboren in Otaci, dat je Roma bent en dat je de Moldavische nationaliteit hebt.

Midden 2018 beslisten je ouders M. J. (x.xxx.xxx) en B. D. (x.xxx.xxx) om Moldavië samen jou en je drie zussen te verlaten. Zij dienden vervolgens een verzoek in tot internationale bescherming in Duitsland als in Frankrijk waarna zij hetzelfde deden in België op 29/08/2022 waarvan op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 vermoed wordt dat het ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 13/06/2023. Je ouders gingen tegen die beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 11/12/2023 hun beroep verwierp in hun arrestnummer 298399. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 05/01/2024 dienden je ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in.

In dat kader verklaarde jij dat iedereen getrouwd was en dat je moeder dat niet wou. Jullie zouden voorts een vervallen huis hebben in Oekraïne maar je moeder weigerde dat je familie er ging wonen. Bovendien zouden er problemen zijn in Oekraïne waardoor jullie sowieso niet kunnen terugkeren en dat wanneer je daar te laat op school komt je er net langer welkom zou zijn. Je moeder zou evenmin willen dat je naar Moldavië zou terugkeren omdat jullie huis daar leeg staat. Voorts zou je jongste zus Christina hier geboren zijn en niet over een paspoort beschikken, wat een bijkomende reden vormt om voor jullie om niet naar Moldavië terug te keren.

Je legde geen documenten neer om jou asielrelaas te staven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Je advocaat was voorts aanwezig bij het persoonlijk onderhoud en kreeg de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming eveneens rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratief dossier op het Commissariaat-generaal dat je verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die je ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 29/08/2022 namelijk dat zij vrezen dat hun kinderen zouden worden uitgehuwelijkt, bovenop het gewapend conflict in Oekraïne - waarvoor de beslissing nu definitief is.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 331 105, is de zus van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 331 106. Verzoeksters beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op gelijkaardige motieven. In het verzoekschrift van tweede verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

Verzoeksters beroepen zich, in wat zich aandient als een identiek eerste middel, op de schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6, § 3, 6°, en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2, 3 “en volgende” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij werpen tevens een kennelijke beoordelingsfout op.

Zij benadrukken vooreerst dat zij respectievelijk elf en acht jaar oud zijn, dat zij Moldavië hebben verlaten in 2018 en dus geen banden meer hebben met dat land. Zij halen aan dat er tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) slechts kort gesproken werd over het feit dat zij Moldavië op zeer jonge leeftijd hadden verlaten en nog minder over de situatie van jonge vrouwen van Roma-afkomst wat betreft hun toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, etc. Verder verwijzen zij naar de COI Focus van 22 februari 2024 waaruit zij citeren en waaruit blijkt dat Roma in Moldavië te maken hebben met verschillende vormen van segregatie en discriminatie, met name wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bescherming en gezondheidszorg, maar ook wat betreft de toegang tot de rechter en hun status en positie binnen de Moldavische samenleving. De Moldavische politieautoriteiten worden, aldus verzoeksters, ook genoemd vanwege hun onwil om de Roma-bevolking bescherming te bieden. Er is verder een gebrek aan systematische steun bij lokale overheden en de Roma-bevolking wordt in de Moldavische samenleving nog steeds zeer slecht gepercipieerd. In het verslag wordt tevens, nog steeds volgens verzoeksters, gewezen op het gebrek aan uitvoering van lokale actieplannen voor de integratie van Roma en het ontbreken van adequate rechtsbijstand voor deze groep, waardoor een aantal socio-economische problemen onopgelost blijft. De situatie voor de Roma-bevolking in Moldavië blijft problematisch, om niet te zeggen zorgwekkend. Roma-vrouwen zijn kwetsbaar en genieten geen adequate en doeltreffende bescherming van de autoriteiten, met name in het geval van huiselijk geweld. Verzoeksters hekelen dat het commissariaat-generaal op geen enkele wijze aandacht heeft besteed aan de specifieke situatie van minderjarigen (jonge vrouwen) die tot de Roma behoren, naast het probleem van Roma-kinderen die uitsluitend in het buitenland hadden gewoond, zoals voor hen het geval is. Zij verwijzen tot slot naar arrest nr. 301 450 van de Raad van 15 februari 2024 en besluiten dat om al de voorgaande redenen de bestreden beslissingen nietig moeten worden verklaard.

3.2. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop.

3.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeksters de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeksters duiden niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroepen zij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Verzoeksters preciseren evenmin welke andere bepalingen van de voormelde wet van 29 juli 1991 zij benevens de artikelen 2 en 3 van deze wet geschonden achten. Evenmin werken zij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook de schending van deze “*volgende*” bepalingen door verzoeksters niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeksters de bestreden beslissingen aanvechten, noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat aan de in hun hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarigen op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Verzoeksters, in het kader van onderhavige beroepen wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 29 november 2024, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”*, waarbij hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

De vader en moeder van verzoeksters dienden zelf een verzoek om internationale bescherming in, verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet aldus vermoed worden ook in naam van verzoeksters als vergezellende minderjarige kinderen te zijn ingediend. De verzoeken van verzoeksters' ouders werden beoordeeld bij beslissingen van 13 juni 2023, hetgeen bevestigd werd in het arrest van de Raad met nr. 298 399 van 11 december 2023. Deze beslissingen en beoordelingen zijn definitief.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De kernvraag is of verzoeksters eigen feiten aanhalen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

3.3.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal blijkt dat zowel eerste als tweede verzoekster hun verzoek om internationale bescherming berusten op dezelfde gronden die hun ouders onder meer reeds voor hen aanhaalden ter staving van hun verzoeken, nl. een vrees om bij terugkeer naar Moldavië uitgehuwelijkt te worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 8-9 en notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 4), en waarvoor, zoals is gebleken, de beslissingen nu definitief zijn. Bij arrest van 11 december 2023 met nummer 298 399 werden de

ouders van verzoeksters niet als vluchteling erkend, en werd hen evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De ouders van verzoeksters verklaarden in het kader van hun beschermingsverzoeken Moldavië te hebben verlaten omdat ze wilden dat hun kinderen naar school gingen, omdat zij vreesden dat hun kinderen afgepakt zouden worden, omdat verzoeksters familie zou eisen dat zij weg gaat bij verzoeker, omdat zij niet kunnen terugkeren omwille van de oorlog in Oekraïne en omdat de dochters uitgehuwelijkt zullen worden. Dat laatste is net wat verzoeksters thans zelf opwerpen als eigen vrees. Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, en dat de in het kader van dat verzoek gedane vaststellingen en beoordelingen, waarbij werd geconcludeerd dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, ook ten aanzien van minderjarige vreemdeling(en) gelden. Gelet op de weigeringsbeslissingen in het kader van de beschermingsverzoeken van verzoeksters' ouders maken verzoeksters op basis van hetzelfde motief als dewelke hun ouders onder meer aanhaalden, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan internationale bescherming evenmin aannemelijk.

De Raad trad in zijn arrest nr. 298 399 van 11 december 2023 het oordeel van de commissaris-generaal bij voor wat betreft de door verzoeksters' ouders opgeworpen vrees dat de dochters, waaronder aldus verzoeksters, zouden worden uitgehuwelijkt:

"Tevens vreest u dat uw dochters zullen worden uitgehuwelijkt. Opnieuw verwijst u naar de algemene gebruiken van Roma en geeft u geen concrete redenen waarom uw dochters zouden worden uitgehuwelijkt als u daar niet mee akkoord gaat. Uw partner verklaart zelfs expliciet dat uw familie hem niet zou kunnen dwingen. Jullie wouden geen problemen met hen en zijn daarom vertrokken (CGVS J. (...), p.6). Bovendien kan u niet concreet staven waarom de Moldaafse politie u niet zou beschermen mocht het zo ver komen (CGVS, p.6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen..

Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier echter in gebreke en verklaart dat de politie zich niet bemoeit en zegt dat het jullie eigen problemen zijn die jullie zelf moeten oplossen (CGVS, p.6).

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting."

De Raad voegde hier nog het volgende aan toe:

"Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die zij aanhalen en waaruit zij citeren stemt namelijk deels overeen met en ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en zoals opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat het loutere gegeven dat verzoekster behoort tot de Roma-gemeenschap geenszins kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (of nood aan internationale bescherming) in hoofde van verzoekende partijen en/of hun kinderen. Uit deze informatie blijkt dat het beleid van de Moldavische autoriteiten gericht is op de integratie van minderheden (zoals de Roma) en niet op discriminatie of vervolging. Tevens blijkt hieruit dat het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië over het algemeen voorhanden is en dat de rechten van de minderheden in dit land ook worden gerespecteerd. Voorts blijkt uit deze informatie dat de Moldavische autoriteiten, dit met de hulp van ondersteuning van zowel internationale als nationale organisaties, de nodige stappen ondernemen om de inclusie en integratie van Roma te bevorderen. Uit de beschikbare informatie blijkt dan ook dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en dat zulke problemen aldaar doorgaans niet van dusdanige aard, intensiteit en draagwijdte zijn dat zij als vervolging in de voormelde zin kunnen worden gekwalificeerd. Van zulke vervolging kan bijgevolg slechts sprake zijn in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, is er evenmin sprake van systematische gewelddaden jegens Roma.

Bovendien kan uit de beschikbare, heden voorliggende landeninformatie niet worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om aan personen die tot de Roma-gemeenschap behoren de nodige bescherming te bieden. In het geval van discriminatie of gewelddaden, kan er immers klacht worden ingediend bij de politie. De Roma-gemeenschap heeft in de politie ook een bepaalde mate van vertrouwen en doet vaker een beroep op de politie in vergelijking met andere bevolkingsgroepen. Daarenboven bestaat er naast een klacht bij de politie de mogelijkheid om via andere kanalen eventuele gevallen van discriminatie en problemen aan te kaarten, kan er zo bijvoorbeeld beroep worden gedaan op de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van hun rechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via (de website van) de Equality Council klacht in te dienen over discriminatie. Ook zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen, streven ernaar de situatie voor de Roma te verbeteren en komen op voor de rechten van Roma. Daarbij streven zij onder meer een betere toegang tot het rechtswezen na en bewerkstelligen zij gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Verzoekende partijen tonen, waar zij in het verzoekschrift verwijzen naar en citeren uit enkele van hun eerder afgelegde verklaringen, hoegenaamd niet aan dat zij bij eventuele (ernstige) problemen in hun land van herkomst en zo zij daartoe de nodige, ernstige en aanhoudende pogingen zouden ondernemen, verstoken zouden riskeren te blijven van de nodige bescherming.

(...)”.

Verzoeksters brengen thans in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming in eigen naam ingediend geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in hun hoofde voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Moldavië.

De Raad stipt aan dat huidige verzoeken om internationale bescherming van de kinderen en voorliggende beroepen niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeksters gelden.

De door eerste verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde stukken en de in de beide verzoekschriften geciteerde passages uit een algemeen geactualiseerd landenrapport zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen.

Zoals in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, wordt gesteld, tonen het door haar neergelegde Russisch artikel uit 2018 over kindhuwelijken binnen de Roma-gemeenschap en het OCMT-rapport over geweld tegen meisjes in Moldavië, dat in 2022 werd ingediend bij het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties (administratief dossier, map documenten), geenszins aan dat eerste verzoekster in een situatie terecht komt waarbij uithuwelijking onoverkomelijk is en komt zij zelf niet in de betreffende artikels voor. In het verzoekschrift van eerste verzoekster wordt deze pertinente overweging geheel ongemoeid gelaten zodat de Raad zich hierachter schaaft.

Verder, waar gewezen wordt op de situatie van Roma(vrouwen) in Moldavië, stipt de Raad aan dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds *in concreto* te worden aangetoond, *quod non in casu*. De informatie die verzoeksters aanhalen en waaruit zij citeren, stemt deels overeen met en ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als de landeninformatie waarop de commissaris-generaal en de Raad zich steunden ter

beoordeling van de beschermingsnood van verzoeksters' ouders. Waar zij zich beroepen op de situatie van huiselijk geweld en het gebrek aan adequate en doeltreffende bescherming van de Moldavische autoriteiten voor Roma-vrouwen in dit verband, stipt de Raad aan dat verzoeksters enkel een vrees hebben kenbaar gemaakt te worden uitgehuwelijkt, doch geen vrees omwille van huiselijk geweld, zodat de verwijzing ter zake niet dienstig is. Waar verzoeksters nog verwijzen naar 's Raads arrest nr. 301 450 van 15 februari 2024, merkt de Raad op dat een dergelijk arrest van die datum onbestaande is. In zoverre verzoeksters daarmee zouden verwijzen naar arrest nr. 301 450 van 13 februari 2024, stelt de Raad verder vast dat de geciteerde passage uit vermeend arrest hierin niet kan worden teruggevonden en bovendien handelt het niet juist aangehaalde arrest over de situatie van Roma in Servië en zijn verzoeksters *in casu* afkomstig uit Moldavië.

Verzoeksters voeren nog aan dat zij geen banden meer hebben met Moldavië, doch dit wordt niet verder toegelicht of aangetoond. Verzoeksters tonen evenmin aan dat of waarom het voor hen onmogelijk of onoverkomelijk zou zijn om, wanneer zij zich naar Moldavië zouden begeven, zich aan te passen aan en in te passen in de plaatselijke maatschappij en cultuur, met behulp van hun ouders. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoeksters daarbij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar het land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. Het loutere gegeven dat verzoeksters zich in enige mate zouden dienen te conformeren aan de in hun land gangbare en dominante cultuur, kwalificeert op zich niet als 'vervolg' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Bepaalde aanpassingen van hunnentwege vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters' fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. De Raad stipt ten overvloede aan dat, waar in de verzoekschriften wordt gesteld dat verzoeksters uitsluitend in het buitenland hebben gewoond, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel eerste verzoekster als tweede verzoekster in Moldavië geboren zijn en er enkele jaren hebben gewoond.

Waar verzoeksters hekelen dat er tijdens hun persoonlijke onderhouden slechts zeer kort was gesproken over het feit dat zij Moldavië op zeer jonge leeftijd verlaten hebben, dat zij geen band meer hebben met het land en nog minder over de situatie van jonge vrouwen van Roma-afkomst wat betreft hun toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, etc., herinnert de Raad er tot slot aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekende partij is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van verzoeksters om alle nodige elementen ter staving van hun verzoeken zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeksters de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu* moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door de minderjarige verzoeksters. Bovendien haalden hun ouders in het kader van hun beschermingsverzoeken reeds de onderwijsproblematiek aan en deze werd reeds door zowel de commissaris-generaal als de Raad beoordeeld.

Alles samengenomen tonen verzoeksters niet aan dat *in casu* sprake zou zijn van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek voor hen rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters en dienen de beroepen te worden verworpen.

3.3.9. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 1, (A), van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is om deze reden niet dienstig.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin kan er door de Raad een kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

3.3.11. De Raad heeft de beroepen van verzoeksters in hun geheel en ten gronde kunnen onderzoeken. Er is geen reden om de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De argumenten in de verzoekschriften kunnen hier, gelet op het voorgaande, niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------